

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Vsetečkou
sídlem Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČO 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č. j. KUPA-15766/2024-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá posouzením odpovědnosti žalobce za přestupek proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále „zákon o některých přestupcích“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

2. Komise pro projednávání přestupků města Chrudim (dále „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 31. 5. 2024, č. j. CR 039902/2024 OSP/Gdu (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“) uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o přestupcích a uložila mu pokutu ve výši 2 000 Kč. Poškozené obci nepřiznala uplatněný nárok na náhradu škody a odkázala ji na občanskoprávní řízení.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku částečně změnil (upřesnil) popis skutku a upravil nákladový výrok tak, že doplnil platební údaje (dále „*napadené rozhodnutí*“). Ve zbylé části žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o přestupku proti majetku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 1. 2024 v blíže nezjištěné době v obci Úhřetice, na hranici pozemků označených jako p. p. č. XA a XB úmyslně způsobil škodu na majetku obce Úhřetice (dále také jen „*obec*“) poškozením plotu ve výstavbě tím, že vychýlil dva betonové sloupky zalité v nezatvrdlém betonu z jejich svislé osy, čímž obci způsobil škodu. Žalobce tedy měl úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku.

II. Žaloba a její obsah

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“). Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno nesprávným postupem a spočívá na nesprávném věcném posouzení věci.
6. Předně žalobce namítal, že v řízení nebyl jednoznačně prokázán skutek. Tvrdil, že nebylo prokázáno, že vychýlení sloupků bylo výsledkem úmyslného jednání žalobce, tedy že žalobce manipuloval se sloupky tak, aby je poškodil. Pro nedostatek důkazů o zaviněném poškození nejde o přestupek. Přítomnost obviněného na místě není důkazem jeho viny. Správní orgány nepřihlédly k veškerým důkazům, včetně policejního spisu, a řádně nezhodnotily svědecké výpovědi. Rozpory ve výpovědích nebyly správními orgány odstraněny nebo řádně odůvodněny. Dle žalobce byly výpovědi svědků Š. a S. nekonzistentní v části týkající se skutečnosti, jak žalobce manipuloval se sloupky. Pro jejich zaměstnanecký vztah k obci Úhřetice a změnu výpovědi během řízení jsou jejich výpovědi dle žalobce nedůvěryhodné. Výpověď svědka H. správní orgány vůbec nehodnotily, ač jde o svědka bez zájmu na výsledku řízení a jeho výpověď byla konzistentní. Výpověď svědka H. svědčí o nemanipulaci žalobce s betonovými sloupky. Vychýlení sloupků mohlo nastat samovolně v důsledku jejich váhy a fyzikálního působení ve spojení s nedostatečně tvrdým betonovým lůžkem nebo tenkou vrstvou betonu, což potvrzují zejména fotografie z policejního spisu. Sloupky jsou dle fotografií vychýleny více, než jak popsali svědci. Žalobce neměl důvod do stavby zasahovat. Stanovení rozsahu vychýlení sloupků na základě odhadu svědků není dostatečně věrohodným důkazem k prokázání škody zaviněné žalobcem. Chybí objektivní měření.

7. Žalobce dále namítal, že nebyla prokázána existence skutečné škody na majetku ani její výše. Existence škody není potvrzena odborným posudkem. Dle odborného vyjádření v policejním spisu nebyly sloupky poškozeny a případná vychýlení lze opravit. Správní orgány postupovaly nesprávně, když upřednostnily subjektivní výpověď svědka Š. před nezávislým odborným názorem. Nebylo prokázáno, že došlo ke škodě na majetku obce s ohledem na skutečnost, že obec nebyla vlastníkem plotu. K výši škody namítal, že rozpočet, na základě kterého byla výše škody stanovena, je irelevantní pro určení skutečné škody, neboť nezohledňuje náklady na skutečnou opravu, ale jde o původní rozpočet vyhotovený svědkem Š. před incidentem.
8. Správní orgány pochybily, když neřešily odpovědnost pracovníků za technické provedení prací a nezabránění škodě. Povinností pracovníků (svědků) bylo zajistit stabilitu sloupků a předejít způsobení škody.
9. Dále žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když bez vlastního posouzení důkazů převzal závěry správního orgány I. stupně a změnil výrok o vině.
10. Závěrečný okruh námitek se týkal uložení pokuty. Dle žalobce nebyla řádně odůvodněna přiměřenost uložení pokuty a nebylo vysvětleno, proč nebyly použity jiné sankce. Majetkové poměry žalobce nebyly správními orgány zohledněny, což vedlo k nespravedlivému postihu.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Většinu žalobních námitek uvedl žalobce již v odvolání a žalovaný se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí.
12. Skutkový stav byl v dané věci náležitě zjištěn. Upřesnění popisu skutku žalovaný provedl v souladu se zjištěnými a prokázanými skutečnostmi. Popřel, že svědek H. nemá na věci zájem a je nestranný, neboť svědek je s obcí ve sporu o užívání pozemku. Svědci Š. a S. nejsou zaměstnanci obce, ale prováděli pro obec zakázku spočívající ve výstavbě betonového plotu. Žalovaný rozdíl ve svědeckých výpovědích Š. a S. zhodnotil jako nepatrné a logicky vyplývající z individuality člověka. Výpověď svědka H. žalovaný neignoroval, naopak vysvětlil, proč se přiklonil k výpovědím svědků Š. a S. Verzi samovolného vychýlení sloupků nevzal žalovaný za možnou, neboť žalobce byl viděn, jak se sloupky hýbe, navíc dle fotografií byly sloupky těsně před incidentem rovné, ačkoliv byly instalovány předchozího dne. Vlastnictví plotových sloupků je nerozhodné, podstatné je, že žalobce zasáhl do budovaného plotu a způsobil poškozenou škodu. Stavba plotu nemohla být dokončena, muselo dojít k opravě, čímž nastala újma v majetkové sféře obce. Dle odborného vyjádření k poškození na plotě došlo. Není pravda, že neexistují přímé důkazy o manipulaci se sloupky žalobcem, neboť dva očití svědci, kteří žalobcovo jednání viděli. Úmyslné zavinění žalobce je dáno, neboť žalobce musel vědět, že když bude hýbat plotovými sloupky v dosud nezatvrdlém betonu, plot ve výstavě poškodí. Správní trest byl uložen na samé spodní hranici zákonné sazby, proto povinností správních orgánů nebylo bez námitek žalobce přihlídnout k majetkovým poměrům žalobce.

13. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Přezkum věci soudem

14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pro účely soudního přezkumu platí, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek.
15. Žaloba není důvodná.
16. Dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o některých přestupcích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně způsobí škodu na cizím majetku ničením nebo poškozením věci z takového majetku*. Dle odst. 4 téhož zákonného ustanovení *za přestupek podle odstavců 1 až 3 lze uložit pokutu do 50 000 Kč*.
17. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí hodnotí jako zákonné a přezkoumatelné. Soud neshledal vady řízení, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, má oporu ve spise. Napadené rozhodnutí, které je třeba považovat pro účely soudního přezkumu za jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, je dostatečně odůvodněno.
18. K žalobním námitkám soud uvádí, že z podstatné části odpovídají námitkám odvolacím, s nimiž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Povinností soudu není opakovat již jednou vyřčené, proto v případě, že soud nebude mít výhrady k závěru žalovaného, pouze odkáže na napadené rozhodnutí.
19. Částečná změna v popisu skutku ve výroku rozhodnutí dle soudu nepředstavuje nezákonný postup žalovaného, který by měl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Změnu výroku prvostupňového rozhodnutí rozhodnutím odvolacího orgánu judikatura Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) připouští. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. června 2012, č. j. 9 Ca 160/2009-44 je upřesnění popisu skutku v rozhodnutí o přestupku možné. V dané věci jde o nikoliv podstatné upřesnění způsobu jednání žalobce, tedy jde toliko o přesnější popis jednání žalobce na základě výpovědí svědků Š. a S., jejichž obsah byl učiněn součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Totožnost skutku i po změně popisu skutku zůstala zachována. Vzhledem k neprokázání přesné výše způsobené škody byla tato z výroku rozhodnutí vypuštěna. V dané věci nejde o změnu rozhodnutí vydaného v samostatné působnosti ani o změnu v neprospěch odvolatele, tedy o zpřísnění správního trestu či rozšíření či zpřísnění právního posouzení protiprávního jednání žalobce. Změněný výrok nezakládá žalobci novou povinnost ani uloženou povinnost podstatně nepozměňuje. Žalovaný nenahrazuje důvody uvedené v prvostupňovém rozhodnutí svými vlastními, zcela novými argumenty. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. prosince 2018, č. j. 6 As 286/2018-34. Námitka žalobce tedy není důvodná.
20. Správní orgán I. stupně ve věci provedl dokazování výpověďmi tří svědků. Při posuzování věci vycházel dále z listinných důkazů a výpovědi místostarostky poškozené. Provedenými důkazy bylo prokázáno spáchání předmětného přestupku žalobcem. Žalovaný provedené

důkazy dostatečně zhodnotil. Hodnotil je jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Soud nemá výhrady k závěru žalovaného, že způsob jednání žalobce byl prokázán v zásadě shodnými svědeckými výpověďmi svědků Š. a S., kteří jednání žalobce viděli. Jde tedy o přímé důkazy usvědčující žalobce. Svědecké výpovědi prokazují, že žalobce rukou vychýlil dva betonové sloupky zalité v nezatvrdlém betonu z jejich svislé osy. Uvedené výpovědi jsou vzhledem k vysoké míře jejich shodnosti v podstatných okolnostech, existenci pouze závazkového vztahu svědků k obci (provedení stavby plotu) a absenci vztahu svědků k žalobci dostatečně věrohodné. Výpovědi uvedených svědků jsou podpořeny fotodokumentací z místa spáchání přestupku před a po jednání žalobce. Z výpovědi svědka Š. i S. ve spojení s fotodokumentací pořízenou dne 4. 1. 2024 vyplývá, že sloupky stály před jednáním žalobce svisle, po jeho jednání byly viditelně vychýleny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč nevycházel z výpovědi svědka H. Důvodem bylo možné ovlivnění jeho svědecké výpovědi sporem s poškozenou obcí, o němž svědčí výpověď samotného svědka H. i výpověď místostarostky poškozené (viz zejména strana 9 napadeného rozhodnutí) a vztah svědka H. k žalobci, neboť žalobce pro svědka H. pracoval.

21. Jednáním žalobce byla poškozena část plotu vystavěná na pozemku obce. Výstavbu plotu obec Úhřetice jako poškozená financovala. Zásah do majetkové sféry obce je dán vynaložením finančních prostředků poškozené obce na napravení žalobcem způsobeného stavu (poškození oplocení). I dle soudu není v dané věci zcela rozhodné, zda byly předmětné sloupky ve vlastnictví obce či zhotovitele oplocení. Znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je totiž úmyslně způsobená škoda na cizím majetku poškozením věci z takového (tj. cizího) majetku. Ve vztahu k žalobci je cizím majetkem jak majetek obce, tak případně majetek zhotovitelů oplocení. Soud nad rámec výše uvedeného odkazuje na § 506 odst. 1 a § 1084 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterých je stavba zřízená na pozemku součástí pozemku a stavba zřízená na cizím pozemku připadá vlastníku pozemku, kterým je v daném případě obec.
22. V dané věci je nepochybné, že škoda na oplocení vznikla. Vznik škody dokládá odborné vyjádření společnosti Dušánek – Beran s.r.o., které popisuje vychýlení předmětných sloupků ze svislé osy, konstatuje možnou opravu poškození a vyčísluje náklady na opravu, tedy uvedení do původního stavu před poškozením, ve výši cca 2 200 Kč za materiál a 5 000 Kč za práci. Tomu v zásadě odpovídá i vyčíslení škody provedené svědkem Š. Přesná výše škody nebyla v řízení prokázána, což nemá na závěr o spáchání přestupku žalobcem vliv.
23. Ve vztahu k zavinění žalobce, soud nemá zásadní výhrady k závěru žalovaného, že přestupek byl spáchán minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Žalobce jednal aktivně, musel být minimálně srozuměn s tím, že pokud se opře o sloupky v nezatvrdlém betonu, může dojít k jejich vychýlení, tedy poškození cizího oplocení. Žalobce konkrétní námitky týkající se zavinění nevznesl, proto soud vypořádává námitku žalobce rovněž obecně.
24. Námitku žalobce, že správní orgány nepřihlédly k veškerým důkazům, včetně policejního spisu, hodnotí soud jako obecnou, když žalobce neuvedl, k jakým konkrétním důkazům (s výjimkou výpovědi svědka H.) správní orgány nepřihlédly. Soud ve spise nenalezl důkaz, k němuž by správní orgány nepřihlédly. Námitka je tedy nedůvodná.

25. K námitce žalobce, že výpověď svědka H. správní orgány vůbec nehodnotily, soud uvádí, že uvedené tvrzení neodpovídá obsahu napadeného rozhodnutí. Žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu k výpovědi svědka H. nepřihlédl. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k závěru, že výpověď svědka H. je pro jeho spory s poškozenou obcí málo věrohodná, nebylo ani třeba tuto výpověď detailně hodnotit. Skutečnost, že se skutku popsaného ve výroku napadeného rozhodnutí dopustil žalovaný, byla dle soudu dostatečně prokázána ostatními provedenými důkazy, které lze považovat za nikoliv rozporné. Drobné odchylky ve výpovědích svědků Š. a S., a to i při porovnání jejich obsahu s obsahem podaných vysvětlení ve fázi před zahájením přestupkového řízení, tyto výpovědi nezpochybňují a nejsou důvodem pro jejich odmítnutí.
26. Přítomnost žalobce na místě spáchání přestupku, svědectví dvou svědků, jejichž výpovědi se v podstatných rysech shodují, a kteří nemají na výsledku řízení zájem, ve spojení s fotodokumentací z místa spáchání přestupku před a po jednání žalobce činí závěr žalovaného o vině žalobce logickým.
27. Pokud jde o určení rozsahu vychýlení sloupků žalobcem, tak soud má za to, že ho lze prokázat výpověďmi svědků, a to zejména v případě, že rozsah vychýlení je popsán v podstatě totožně. O vychýlení sloupků ze svislé osoby jednáním žalobce není pochyb a není v zásadě rozhodné, přesně o kolik centimetrů to bylo. Tvrzení žalobce, že k vychýlení sloupků mohlo dojít samovolně, soud hodnotí jako spekulativní, a to vzhledem k výpovědi svědka Š., který samovolné převážení vyloučil. Beton dne 4. 1. 2024 vyztužovali kameny, aby sloupky lépe držely. Ke každému sloupku dali přibližně kolečko betonu. Sloupky betonovali dne 4. 1. 2024 v dopoledních hodinách a dne 5. 1. 2024 před aktivním jednáním žalobce byly v pořádku, ve vodováze. Soud si dokáže představit, že po vychýlení sloupků z osy v důsledku jednání žalobce došlo následně k jejich většímu odklonu od osy, avšak tento následek by byl přiřitatelný žalobci, neboť by souvisel s jeho předchozím jednáním.
28. Nenapravení následku jednání žalobce, tedy nenarovnání sloupků pracovníky zajišťujícími výstavbu plotu, nemá vliv na posouzení jednání žalobce jako přestupkového. Případná nečinnost uvedených pracovníků by totiž nastala až po dokonání přestupku žalovaným a na jeho spáchání z hlediska přestupkového práva by nemohla ničeho změnit. V dané věci je navíc podstatné i jednání vlastníka sousedního pozemku, tedy svědka H. spjatého s žalobcem, který svědky dle jejich shodných výpovědí upozorňoval, že jejich práci stejně zmaří, pokud budou pokračovat.
29. Posouzení odpovědnosti pracovníků za technické provedení prací a jejich povinnosti předejít způsobení škody není předmětem přestupkového řízení. Rovněž z hlediska soudního přezkumu není rozhodná.
30. K námitkám žalobce týkajícím se uloženého správního trestu soud uvádí, že uložení pokuty ve výši 2 000 Kč žalovaný odůvodnil na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Jde o pokutu při samé spodní hranici zákonné sazby. Zákon totiž stanoví, že za předmětný přestupek lze uložit pokutu do 50 000 Kč. Odůvodnění žalovaného je přiměřené výši uložené pokuty, která nemůže zásadně zasáhnout do majetkové sféry žalobce. Žalovaný výslovně poukázal zejména na aktivní jednání žalovaného spojené s užitím fyzické síly,

způsobení škodlivého následku na majetku obce, tedy veřejném majetku, a odhadovanou škodu v řádu tisíců korun. Soud nemá výhrady k závěru žalovaného, že v daném případě nevznikla správním orgánům povinnost zkoumat majetkové poměry žalobce, a to vzhledem k nízké výši uložené pokuty, skutečnosti, že žalobce nenamítal konkrétní tíživé majetkové poměry a jejich existence nevyplývala ani ze správního spisu. Žalobce námitky formuloval obecně, ani v žalobě neuvedl konkrétní skutečnosti svědčící o jeho tíživých majetkových poměrech. K tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, dle kterého: *„Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter“*. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá, že žalovaný nepovažoval za dostatečné uložení jiné sankce než pokuty, když konstatoval, že ke splnění funkcí správního trestu je třeba, aby ji žalobce pocítil ve svých majetkových poměrech. Dle soudu je pokuta v uložené výši vzhledem k okolnostem daného případu přiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

31. Ze shora vyložených důvodů má soud žalobu proti napadenému rozhodnutí za nedůvodnou. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 21. května 2025

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce